

## LEGENDE

*Grupa „Legende“ i pesme čiji je autor muzike i teksta Zoran Dašić Daša, skoro dve decenije pune koncertne dvorane Srbije i Crne Gore, Makedonije, odnedavna i Republike Srpske, Slovenije, Australije, Kanade, Amerike...*

Nisu njihove pesme Kitsova „muzika mesečine i šampanjca“. One su eho napeva s drevnih balkanskih gudura, Mitketova „žal za mlados“. One su „bol koji priznajem samo tebi i Bogu“; duboko vjeruju i „Ne, ne veruj“; zbornik su pitanja „Sta bi nam rekli naši preci“ i „Pitam se često, gde sam u stvari/ Ko to povlači sudbine nit?/ Čijom se igrom rađa i stari,/ Ostaje na dnu, postaje mit...“; one su ljubavno pijanstvo i pijanstvo zbog ljubavi; one su Molitva za „sprečavanje razvejanja semena bluda i sile“: „Ne daj da bude zabluda/ sve što smo učili/ ne daj semenu bluda/ sve što su odlučili“. One su sazvežđe lirskih metafora najlepših narodnih pesama, „noć što peče“ i par latica šeboja dodatih u devojački osmeh; nevoljeno su proleće zbog ljubavi što umire; iskustvo kao zbir sopstvenih zabluda... I vajkanje: „Bože, koliko nas je, a svi smo tako sami...“ One su nežnost i bodlja, izvor i žeđ, „prvi sneg“ i „sat što otkucava“, mudrost i ludost... sve što nam život pruža, pa oduzima... Legenda što nam je tvore „Legende“ da se prepoznamo...



...Generalna proba samo što nije počela. Četvrtog februara trideset četvrti zaredom potpuno rasprodat koncert grupe Legende u beogradskom Centru „Sava“; 10. februara još jedan. Tradicionalni susret publike sa šestoricom muzikalnih, talentovanih, pametnih, dobronamernih, skromnih momaka što punih dvanaest godina pune koncertne dvorane Srbije i Crne Gore, Makedonije, odnedavna i Republike Srpske, Slovenije, Australije, Kanade, Amerike... Otkrovenje za naše daleke sunarodnike. Pozvani da, tamo daleko, budu emisari kulturnog bića Srbije...

Ivan Milinković, vokalni interpretator, tenor je što je s beogradske operne scene prešao „Legendama“. Ivan je ozbiljan, ljubazan, odgovoran. Solopevanje je učio kod Đorđa Mineva, Radmile Smiljanić, Biserke Cvejić. Četvrta nagrada na Međunarodnom takmičenju Muzičke omladine Srbije u Beogradu (93), potom preko 30 predstava u naslovnoj ulozi Rosinijevog „Seviljskog berberina“. Pre „Berberina“ Mocartova tročinka „Bastijen i Bastijena“ sa Sanjom Kerkez i Milenom Kitić na Maloj sceni Narodnog pozorišta. Ipak, opredelio se samo za „Legende“ ne može se na dve stolice... „Naša muzika postala je specifična. Kreće od blage note lepe narodne muzike, pesama kao što su 'Lastavica', 'Smiljane' tih kosovskih najlepših, pa 'Marijo bela

kumrijo'... kojima udahnjemo novi život. Sve je to bilo deo našeg muzičkog zahvata." Ivan nam oduje tajnu: „Meni kao higijena vokala služi povremeno pevanje napolitanskih pesama kojima iznenađujem publiku: 'Sorento', 'Karuzo' i druge... One su vezivno tkivo s operskim repertoarom. Upravo zato što sam u Beogradskoj operi devet godina brusio sebe a pre toga radio na tehnicu disanja shvatio sam poziv kao vokaciju, zaista. Ja živim za muziku. Ne pevam da bih živeo nego živim da bih pevao."

Zoran Dašić Daša, šef grupe i jedan od njenih osnivača, negdašnji rok muzičar, autor je većine tekstova i muzike koja gradi prepoznatljivu i nepromenljivu poetiku „Legendi". „Ja nisam pesnik", nečka se poklanjajući mi zbirku pesama prodatu u tiražu od 3.000 primeraka: „Samo noć da pobedim" A ko je, onda, pesnik? pitam...

Lazar Marin Laza, gitarista s Dašom je osnivač „Legendi" sada kraj mene i iznenađuje me čudesnom besedom a da ne znam nedri li svoje metafore tu, u prohladnom hodniku iza



pozornice Centra „Sava" ili izgovara već poznatu pesmu u prozi o sopstvenom doživljaju Dašinih stihova: „Dete nosi svaki osmeh, svaki uzdah koji dolazi iz našeg srca. Nosi odjek svakog poljupca koji se u ljubavi začinje. Anđeli broje svaku suzu iz tužnog oka. Ali nose u prostor beskraj i svaku pesmu koju radost u našoj duši ispeva. Ono što danas zovemo bol, sutra je zrno bisera bez kojeg niska ljubavi nikad ne bi bila nanizana. Naše zrno bisera je Dašina pesma 'Ne veruj!'"

Želimir Vasić Žak je bubnjarperkusionista s kojim ovoga puta, nažalost, propuštam razgovor: on već neko vreme strastveno komunicira sa svojim udaraljkama postavljenim na velikoj pozornici koju pripremaju za sutrašnji koncert i ne bih da ga prekidam. Žakova je zasluga kad nam žilama proključaju iskonski ritmovi našeg narodnog melosa, prepoznatljivi u pesmama „Legendi". Za zapadnjake su magični, naročito onaj od sedam osmina trata-ratara-tata... Jer, „Legende nadgrađuju naš izvorni etno melos".



„Laza i ja smo začetnici te ideje!", objašnjava Daša. „Bili smo interesantan spoj: ja sam došao iz rok muzike a Laza je bio horski pevač iz 'Krsmanca'. Hteli smo da napravimo nešto atraktivno i savremeno, a opet da ima neki miris zavičaja, boje tradicije. Od početka pišem muziku za grupu krenuo sam logikom pop kompozitora, sa što više elemenata folkloru. Tako je i gitara zamenjena tamburom

basprim istina, električnom koja je preštimovana kao gitara, ali je zadržala specifičnu boju

narodnog instrumenta. Želja mi je bila da to što radimo u stranca odmah budi asocijaciju: Srbija! Kao kad čujemo grčku ili špansku pesmu: ne znamo ko peva ni ko je kompozitor, ali znamo kojem etnosu ta muzika pripada."



... Generalna proba počinje. Nisam stigla da razgovaram ni s izvrsnim Perom Krznanićem, bez čije bi bas gitare harmonija „visila“ bez oslonca. Ni sa Predragom Stojkovićem Pedom, profesorom harmonije, kontrapunkta i muzičkih oblika, koji svoje kompleksno muzičko znanje briljantno primenjuje na klavijaturama... Za utehu, verujem da sva šestorica isto misle i osećaju. Kako bi, inače, svoj kredo utopili u potpuno sazvučje vokala i instrumenata i trajali već drugu deceniju!

izvor: "Review"